18/12/2020

“Πού να φτάσει ένα πρόσφορο για 500 πιστούς;”

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αλεξανδρείας

Είναι και αυτές οι αναρτήσεις στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, γροθιά στο στομάχι: Εκεί όπου ένα κομμάτι ψωμί είναι πολυτέλεια και το ρύζι ποτέ δεν φτάνει. Εκεί που “χέρια και και στόματα μένουν άδεια”

Η ανάρτηση που ακολουθεί είναι από την Ιεραποστολή στην Επισκοπή Τολιάρας και Νοτίου Μαδαγασκάρης

Δι’ ευχών και αντίδωρο. Αντίδωρο δηλαδή ψίχουλα. Πού να φτάσει ένα πρόσφορο για 500 πιστούς; Βγαίνοντας από το Ναό, ο λειτουργός, είτε είναι επίσκοπος, είτε είναι πρεσβύτερος και διάκος, τρέχει στο αυτοσχέδιο μαγειρείο. Κόψιμο ξύλων, άναμμα φωτιάς, νερό με τους κουβάδες από το πηγάδι, και περιμένουμε υπομονετικά μέχρι να ρίξουμε τα τσουβάλια με το ρύζι. Υπολογίζουμε τις μερίδες, 500 που εκκλησιάστηκαν συν ένα μικρό ποσοστό πέριξ του ναού, σύνολο 600 μερίδες. Η διαδικασία του συσσιτίου διαρκεί περίπου δύο ώρες. Και μέσα σε αυτές τις δύο ώρες αντιλαμβάνεται κάποιος πως οι 600 γίνονται 1000 και παραπάνω. Πώς τρέχει η πληροφορία ότι υπάρχει φαγητό στο τάδε χωριό. Πώς ξεκινούν άνθρωποι 10 και 15 χιλιόμετρα μακριά, τρέχοντας για να προλάβουν μια μερίδα ρύζι. Πώς σε κάθε πλαγιά αντηχεί η λέξη “mihazakaza”, “τρέξιμο” και συνάμα

συσσίτιο, μιας και οι δύο σημασίες έχουν γίνει ένα. Mihazakaza στο τάδε χωριό, mihazakaza στο δείνα, και όλοι ξέρουν ότι έχουν προθεσμία μιας ώρας για να εξασφαλίσουν ένα πιάτο ρύζι. Και το ρύζι ποτέ δε φτάνει. Και αφαιρούμε κουταλιές από άλλα πιάτα για να διαμορφώσουμε μια ακόμα λειψή μερίδα. Και χαρίζουμε και τις δικές μας μερίδες. Και πάλι χέρια και στόματα μένουν άδεια.